

Nainen hyräili tutunoloista melodiaa ja kolisteli keittiön kaapissa. Anna katsoi tiukasti hänen touhuamistaan ja aisti, ettei nainen tiennyt hänen tarkkailevan. Nuo sävelet kutkuttivat Annan muistikeskusta harmaan massan sisällä, mutta hän ei saanut sanoja sen sisältä ylös. Rauhoittava musiikki yhdistyi Annan mielessä levottomiin öihin, kun hän ei saanut itseään rentoutumaan jatkaakseen uniaan. Lukemattomia kertoja Anna oli herännyt öisin hikisenä tuskastaan huutaen armahtavaa todellisuutta. Hänen painajaisessaan toistui rakkaimpien riistäminen Annalta tai hänelle tärkeiden asioiden menetys. Unimaailman hirviöt loivat rauhallisen ja turvallisen tunnelman kiusaksi, jonka sitten repivät kappaleiksi Annan silmien edessä. Hänen elämänsä tärkeimmät ihmiset katosivat vesihöyrynä ilmaan ja Anna tunsu olonsa pelokkaaksi, alistetuksi ja yksinäiseksi. Anna oli piilottautunut jäähmettyneenä. Vaikka nainen liikkui vapaasti keittiössä, hän tuntui katsovan Annan läpi, joka kertoi hänen hyvistä asemistaan. Anna oli antanut itselleen tehtävän odottaa; odottaa oikeaa hetkeä. Nainen otti lusikan kolmannelta laatikosta ja jätti sen auki. Hänen ruskeat kihartuvat hiuksensa heiluivat rytmikkäästi oikean käden sekoittaessa ruokaa lusikalla. Ruoasta irtosi lämmön mukana entistä enemmän hajumolekyyliä, jotka saavuttivat Annan nenän muutamassa sekunnissa. Anna liikahti hajun tunkeutuessa nenästä kalloluiden läpi hajuhermoja pitkin aivoihin. Aivot saivat aikaan impulssin, joka johti suoliston seinämään saaden sen lihakset rutistamaan sieltä kurinan. Nainen siirtyi huolettomasti toiseen huoneeseen. Anna tunsu tilaisuutensa esitelleen itsensä. NYT. Hän katsoi naisen vaalimaa esinettä keittiön nurkassa. Hän ymmärsi, että se oli hyvin kallisarvoinen, joka teki siitä tavoittelemisen arvoisen. Se veti Annaa puoleensa sanoinkuvaamattoman lumoavasti. Keittiö oli muutaman vuoden edestä liian vanhanaikainen. Nainen oli ripustanut keltaiset verhot kahteen pieneen ikkunaan kehyksiksi, mutta ne eivät tuoneet sitä kevään pirteyttä, jota oli tavoiteltu valitsemalla näin räikeät kuosit. Harmaassa matossa oli muutama vaalea tahra ruokapöydän läheisyydessä ja niiden viereen oli tipahtanut värikäs lelu. Vaaleapuisen pöydän somistukseksi oli aseteltu millintarkkaan pöytäliina, jonka kaikki neljä ylipitkää kulmaa oli nostettu ärsyttävästi pöydän päälle roikkumasta reunan yli. Anna vilkaisi ovensuuhun, josta kuului vain etäinen hyräily. Hän liikahti varovaisesti ja tarkasti, ettei tämä liike saanut hälytystä päälle. Keittiö oli hiljainen ja vakaa. Anna rohkaisi pienen mielensä ja siirtyi esineen viereen. Hän unohti naisen ja jätti selkänsä oviaukkoa kohden varomattomasti. Esine oli vienyt hänen keskittymisensä sen ääriä myöten, sinne ei mahtunut enää vaaran tuntu. Anna ojensi kätensä ja siveli esinettä. Se oli kuin taideteos; tehty viivoista sekä pyöreistä muodoista. Rikkaat värit antoivat sellaista syvyyttä, joka lumosi Annan. Hänen oli saatava tuntea se, koskettaa sitä vielä lähemmin, Annan oli saatava se kokonaan. Hekumassaan Anna ei pannut merkille viereisestä huoneesta aiemmin tulvineen melodian katkenneen. "Anna!" kuului selän takaa tomerä ääni. "Ei syödä äitin kasvia! Soo, soo. Sinä tiedät, että se on kielletty." Anna tunsu kuinka hänen kädestään ja suustaan riistettiin värien ja kauneiden yhteenlivoutuma. Sitten hän näki esineen etääntyvän, kunnes tajusi, että häntä vietiin pois päin. "Nyt on ruoka-aika ja sen jälkeen vauva menee päiväunille", nainen sanoi ja laski Annan korkeaan tuoliin katsomaan haikeasti arvokkaan ja suojellun esineen perään.